

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 22217/2024
25.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ..., Република ..., чији је пуномоћник Милош Лончар, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Мина Мијалковић, адвокат из ..., са умешачем на страни туженог ДОО „Autocentar intersrem eksport-import“ Ветерник, чији је пуномоћник Божидар Бороња, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1309/24 од 06.06.2024. године, у седници одржаној 25.03.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1309/24 од 06.06.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 550/23 од 12.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор двоструке литиспеденције истакнут од стране туженог. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име стицања без основа исплати износ од 63.750 евра са домицилном каматом по стопи Европске централне банке и то на износ од 24.250 евра почев од 09.09.2005. године па до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до коначне исплате са затезном каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане са 8 % на годишњем нивоу, на износ од 24.500 евра почев од 11.11.2005. године па до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године па до коначне исплате са затезном каматом у висини референтне каматне стопа Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 % на годишњем нивоу и на износ од 15.000 евра почев од 13.09.2007. године па до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године па до коначне исплате са затезном каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане са 8 % поена на годишњем нивоу, све у динарској противвредности по продајном курсу НБС на дан исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев

тужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужени да му на име стицања без основа исплати преко досуђених 63.750 евра до потраживаних 518.625 евра, да му на износ од 518.625 евра исплати затезну камату за период од 06.07.2005. до 09.09.2005. године, на износ преко 24.250 евра до 518.625 евра затезну камату за период од 09.09.2005. године до 11.11.2005. године, на износ преко 24.500 евра до 518.625 евра за период од 11.11.2005. године до 13.09.2007. године и на износ преко 15.000 евра до 518.625 евра за период од 13.09.2007. године до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је компензациони приговор туженог којим је тражио да суд изврши компензацију потраживања тужиоца са следећим потраживањима туженог, те да се тужилац обавезе да туженом исплати следеће износе: износ од 557.014,50 динара по основу стицања без основа који износ је принудним путем пренет на рачун пуномоћника АА, по основу решења о извршењу Привредног суда у Новом Саду ИИ 77/22 од 25.02.2022. године са законском затезном каматом од 10.03.2022. године до исплате; износ од 1.876.226,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности па до исплате по основу пресуде Привредног суда у Новом Саду пословни број П 486/19 од 20.02.2020. године, која је потврђена пресудом Привредног апелационог суда Пж 574/23 од 24.02.2023. године за првостепени поступак и досуђени износ од 353.628,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате за другостепени ревизијски поступак по основу решења Привредног апелационог суда Пж 574/23 од 18.05.2023. године; износ од 703.076,82 динара, те трошкове извршног поступка по основу решења о извршењу донетог од стране Привредног суда у Новом Саду ИИ 1916/18 са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 269.468,75 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1309/24 од 06.06.2024. године, ставом првим изреке, жалба туженог је делимично усвојена, па је првостепена пресуда преиначена тако што је тужени обавезан да досуђене износе са каматом, као у ставу другом изреке, тужиоцу исплати у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, док су у преосталом побијаном делу жалбе одбијене и првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), па је Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Наводима ревизије туженог да другостепени суд није дао образложење за оцену изведених доказа и да побијана пресуда садржи разлоге који су неразумљиви и противвечни сами себи, указује се на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 7. и члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, које нису прописане као ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП. Такође, Ревизијски наводи да другостепени суд није ценио жалбене наводе туженог којима се

указује не битну повреду поступка из члана 374. став 1. ЗПП, у вези члана 396. став 1. ЗПП нису основана, јер је другостепени суд оценио и дао разлоге у погледу жалбених навода туженог. Неосновано се указује на битну повреду поступка из члана 374. став 1. у вези члана 219. ЗПП, с обзиром да је другостепени суд дао јасне разлоге у односу на оцену приговора компензације.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је у грађевинско техничкој документацији означен као инвеститор изградње објекта у ..., на углу улица ... и ..., чија изградња је почела 2002. године. Изградњу објекта на наведеној локацији требало је да својим средствима финансирају рођак туженог, овде тужилац АА и зет тужиоца ВВ. У циљу реализације идеје о заједничкој изградњи објекта дана 16.09.2002. године између туженог, тужиоца и непарничара ВВ закључен је Уговор о заједничкој изградњи, којим су регулисали своја права и обавезе. У међувремену умешач у поступку „Autocentar intersrem eksport-import“ Ветерник је 12.05.2003. године из иностранства увезао непокретни кран ...-..., за потребе изградње објекта на наведеној локацији. У царинској документацији која је пратила увоз крана, као његова набавна вредност наведен је износ од 6.500 евра. Тужилац је у ... исплатио купопродајну цену продавцу од којег је кран набављен. Како су се током изградње објекта односи између уговорних страна пореметили, закључен је 05.07.2005. године између тужиоца, туженог и непарничара ВВ, документ који је насловљен као Записник о споразумном решавању међусобних односа поводом Уговора о заједничкој градњи од 16.09.2002. године, у коме је наведено да је инвеститор продао све етажне јединице осим стана број ... површине 71,4 м² и стана број ... површине 71,6 м², те да су се странке споразумеле да инвеститор, овде тужени, финансијерима АА и ВВ исплати по основу извршених улагања и остварене добити укупан износ од 367.241 евра. Тачком 5. овог споразума уговорено је да ће вредност непродатих станова из тачке 3. записника, као и вредност непокретног крана тип ... .. у вредности од 30.000 евра уговорне стране поделити на два једнака дела (пола инвеститор, а пола улагачима) након реализоване продаје истих, те да странке немају више међусобних потраживања ни обавеза проистеклих из предметног уговора о заједничкој градњи. Тужени је исплатио тужиоцу износ од 253.740 евра, а ВВ износ од 113.500 евра, о чему су 05.07.2005. године сачинили признаницу. У наредном периоду, тужени је продао станове број ... и ... трећим лицима и то 08.09.2005. године стан број ... за купопродајну цену од 48.500 евра, а 10.11.2005. године стан број ... за купопродајну цену од 49.000 евра. Тужени је позвао тужиоца ради преузимања новца. Умешач је 12.09.2007. године продао спорни кран трећем лицу за износ од 2.076.800,00 динара, односно тадашњих 22.000 евра, а тужени је 11.06.2008. године позвао тужиоца да дође ради преузимања $\frac{1}{2}$ дела новца оствареном продајом крана. Непарничар ВВ је 15.06.2009. године, сачинио писану изјаву да нема никаквих даљих потраживања према туженом, с обзиром да је од 06.07.2005. године, сва своја права из уговора уступио АА.

Код утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је оценио као неоснован приговор литиспеденције истакнут од стране туженог и закључио да тужилац од туженог основано потражује удео у купопродајној цени оствареној продајом станова број ... и број ..., а на основу члана 5. Записника о споразумном решавању међусобних односа. Продајом ових станова доспела је обавеза туженог да тужиоцу исплати половину износа приходованог по том основу (97.500 евра), имајући у виду да је непарничар ВВ сва своја права уступио тужиоцу. При томе није од утицаја чињеница да ли су наведени станови евентуално продати испод тржишне цене, јер према споразуму тужилац има право на половину износа оствареног њиховом продајом.

Усвојен је и тужбени захтев тужиоца за исплату износа од 15.000 евра на име дела новчане противвредности непокретног крапа, који је споразумом странака од 05.07.2005. године процењен на износ од 30.000 евра, па за разлику од права на удео у оствареној купопродајној цени станова, вредност крапа је споразумно утврђена у фиксном износу од 30.000 евра, за који износ је везана и висина обавезе туженог, независно од цене остварене продајом на тржишту, а доспелост обавезе исплате половине процењене вредности суспендована до тренутка његове продаје. Одбијен је компензациони приговор туженог, с обзиром да у конкретном случају недостају подаци о доспелости потраживања наведених у приговору, као једног од услова који мора бити испуњен да би се приступило компензацији потраживања. Оцењен је као неоснован приговор застарелости потраживања, јер је реч о потраживању која застаревају у општем десетогодишњем року, а од дана продаје станова и крапа до дана подношења тужбе наведени рок није протекао.

Међутим, другостепени суд налази да је дошло до погрешне примене материјалног права у делу одлуке о курсу динара по коме се наведена обавеза туженог има измирити, налазећи да тужиоцу износ главног дуга, као и пратећа камата, припада у динарској противвредности по средњем курсу на дан исплате сходно члану 395. Закона о облигационим односима.

По налажењу Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су закључили да у конкретном случају тужилац од туженог основано потражује удео у купопродајној цени оствареној продајом станова број ... и ..., као и износ од 15.000 евра на име дела новчане противвредности непокретног крапа тип ... ..., с обзиром да такво право на страни тужиоца проистиче из члана 5. Записника о споразумном решавању међусобних односа. Парничне странке су 05.07.2005. године заједно са непарничарем који је пренео све своје потраживање на тужиоца извршили савјешње међусобних односа проистеклих из посла заједничке градње и тужилац основано у смислу члана 262. став 1. Закона о облигационим односима захтева испуњење обавезе у складу са одредбом члана 5. наведеног записника. Доспелост обавезе је цењена у односу на договор странака изражен у споразуму од 05.07.2005. године да ће уговорне стране поделити наведене износе након реализоване продаје истих, те је у овом делу правилно примењена одредба члана 324, 325. и 326. Закона о облигационим односима.

Ценећи садржину споразума од 05.07.2005. године, правилно су нижестепени судови направили разлику између висине удела који припада тужиоцу у оствареној купопродајној цени станова и вредности крапа, будући да је вредност крапа опредељена споразумно између странака у споразуму и независна је од цене остварене продајом на тржишту за разлику од права на удео у оствареној купопродајној цени стана.

Осталим наводима ревизије оспорава се чињенично стање и износи сопствени став и тумачење у односу на садржину записника од 05.07.2005. године, у односу на висину обавезе исплате крапа и доспелост обавезе, што не представља ревизијски разлог у смислу члана 407. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка је одбијен, јер тужени није ни успео у поступку по ревизији.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић